

LBRIS

We know
books

ROSAMUNDE
PILCHER

Căutătorii
de
Scoici

RAO Distribuție
Str. Bărgăului, nr. 9-11, sector 1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

ROSAMUNDE PILCHER

The Shell Seekers

Copyright © Rosamunde Pilcher, 1987

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză

CARMEN ARDELEAN

©RAO Distribuție, 2023

pentru versiunea în limba română

2024

ISBN 978-606-006-925-6

CUPRINS

Prolog / 9

- 1 Nancy / 17
- 2 Olivia / 41
- 3 Cosmo / 66
- 4 Noel / 11
- 5 Hank / 134
- 6 Lawrence / 183
- 7 Antonia / 209
- 8 Ambrose / 257
- 9 Sophie / 319
- 10 Roy Brookner / 342
- 11 Richard / 416
- 12 Doris / 547
- 13 Danus / 605
- 14 Penelope / 621
- 15 Domnul Enderby / 688
- 16 Domnișoara Keeling / 720

PROLOG

Taxiul, un Rover vechi, cu miros stătut de țigară, mergea înainte fără grabă, pe drumul pustiu de țară. Era la începutul după-amiezii, chiar la sfârșitul lunii februarie – o zi minunată de iarnă, cu un frig pătrunzător, chiciură și un cer de un albastru pal, fără niciun nor. Soarele strălucea, trimițând umbre lungi, dar fără prea multă căldură, și câmpurile arate erau înghețate bocnă. Pe hornurile fermelor, risipite ici și colo, și ale căsuțelor de piatră, șuvițe de fum, drepte ca niște coloane, se ridicau spre cer în aerul nemișcat, și turme de oi cu lână bogată și gata să fete se înghesuiau pe lângă jgheburile pline cu fân.

Așezată pe bancheta din spate a taxiului, privind afară prin geamul prăfuit, Penelope Keeling se gândi că, în mod sigur, niciodată nu i se păruse așa de frumos peisajul acesta campestru, atât de familiar.

Drumul cotea brusc; în fața ochilor le apăru indicatorul din lemn, care marca drumul spre Temple Pudley. Șoferul încetini și, schimbând viteza cu vizibil efort, intră pe drumeagul accidentat ce ducea spre poalele dealului, mărginit, de-o parte și de alta, de gardul viu înalt, prin care nu se putea zări nimic. Peste câteva clipe, se aflau în satul cu case din piatră aurie de Cotswold, trecând pe lângă chioșcul de ziare, măcelăria, hanul Sudeley și biserica – retrasă în spatele unui vechi cimitir și a frunzișului întunecat, potrivit cu atmosfera,

al câtorva arbori de tisă. Nu se vedea prea multă lume. Copiii erau toți la școală, iar vremea rece îi ținea pe ceilalți în case. Doar un unchiaș, cu mâinile ascunse în mănuși și un fular în jurul gâtului, își scosese la plimbare câinele bătrân.

– Care-i casa? o întrebă șoferul peste umăr.

Ea se aplecă peste spătarul banchetei, plină de nerăbdare și de un entuziasm ridicol.

– Încă puțin. Trecem prin sat. Poarta albă de pe dreapta. E deschisă. Aici! Am ajuns.

Omul coti, intrând pe poartă și trase mașina în spatele casei.

Penelope deschise portiera și coborî, strângându-și mantia albastru-închis pe lângă trup, să se apere de ger. Deschise poșeta și găsi cheia, apoi se îndreptă spre ușă, să deschidă. În spatele ei, șoferul deschise portbagajul mașinii și scoase de-acolo valijoara femeii. Ea se întoarse s-o ia, dar omul nu-i dădu drumul, părând oarecum îngrijorat.

– Nu-i nimeni pe-aici să vă întâmpine?

– Nu. Nimeni. Locuiesc singură și toată lumea crede că sunt încă la spital.

– Sper că vă descurcați, nu?

Zâmbi spre omul acela cu fața atât de cumsecade. Era tinerel, cu părul blond, vâlvoi.

– Bineînțeles.

Omul ezită, nedorind să pară prea băgăreț.

– Dacă doriți, pot să duc eu valiza înăuntru. S-o urc la etaj, dacă e nevoie.

– Vai, sunteți foarte amabil. Dar pot să mă descurc...

– Nu-i niciun deranj, îi răspunse el și o urmă în bucătărie.

Penelope deschise ușa și porni înaintea lui pe scara mică, strâmtă. Era curat ca într-o farmacie. Doamna Plackett, deie-i Domnul sănătate, nu-și pierduse timpul în cele câteva zile cât Penelope lipsise. De fapt, chiar îi plăcea s-o vadă plecată, pentru că atunci putea să se ocupe cu tot felul de lucruri – să curețe vopseaua albă de pe balustrada scării, sau să pună

cârpele de praf la fier, sau să curețe argintăria și vasele de alamă.

Ușa dormitorului era întredeschisă. Penelope intră, iar tânărul o urmă, așezând valiza pe podea.

– Pot să mai fac ceva pentru dumneavoastră? o întrebă.

– Absolut nimic. Acum, spune-mi, cât îți datorez?

Băiatul îi spuse, părând rușinat, de parcă l-ar fi pus în încurcătură. Ea îi plăti și-i spuse să păstreze restul. El îi mulțumi și porniră împreună înapoi, în jos pe scări.

Dar el tot se mai codea, nevenindu-i parcă să plece. „O avea probabil și el o bunică, își spuse Penelope, o bunică bătrână față de care se simțea la fel de răspunzător.“

– Sigur vă descurcați?

– Îți garantez. Iar mâine o să vină prietena mea, doamna Plackett. Așa că n-am să mai fiu singură.

Asta, cine știe din ce motiv, îl mai liniști.

– Atunci, mă duc și eu.

– La revedere. Și... mulțumesc.

– Pentru puțin.

După plecarea băiatului, intră din nou în casă și închise ușa. Era singură. Ce ușurare! Acasă. Casa ei, lucrurile ei, bucătăria ei. Soba, o Aga care funcționa cu ulei, zumzăia în legea ei, și peste tot se simțea o căldură plăcută. Își desfăcu mantia și o lăsă să cadă pe speteaza unui scaun. Un teanc de scrisori zăcea pe masa ce strălucea de curățenie și se apucă să se uite peste ele, dar nu părea să fie vorba de nimic important sau interesant, așa că le puse la loc și trecu în bucătărie, deschizând larg glasvandul care dădea spre seră. Gândul că plantele ei prețioase puteau să moară de frig sau lipsă de apă o neliniștise oarecum în ultimele zile, dar doamna Plackett avusese grijă de ele, așa cum făcuse și cu toate celelalte. Pământul din ghivece era umed și argilos, iar frunzele erau verzi și pline de sevă. O mușcată timpurie își ițise un întreg mănunchi de muguri mititei, iar zambilele crescuseră aproape

zece centimetri. Dincolo de peretele serei, grădina se mai afla încă sub stăpânirea iernii, și pomii goi se profilau, întunecați, pe cerul palid, dar primii ghiocei își scosese rădăcinile prin stratul de mușchi de sub castan, alături de primele petale ivorii de măruț-lupului.

Penelope ieși din seră și urcă din nou la etaj, cu gândul să-și scoată lucrurile din valiză, dar în loc de asta se lăsă pradă bucuriei de a fi din nou acasă. Așa că porni, fără țință, prin casă, deschizând uși, cercetând fiecare dormitor, aruncând o privire pe fiecare fereastră, atingând mobila, îndreptând câte o draperie. Totul era la locul lui. Nimic nu se schimbase. În sfârșit, reveni la parter, apoi în bucătărie, își luă scrisorile și trecu în salon. Aici se aflau lucrurile pe care le prețuia cel mai mult: biroul ei, florile ei, tablourile ei. Lemnele de foc erau pregătite. Scăpără un chibrit și se lăsă în genunchi, să aprindă o bucată de ziar. Flacăra pâlpâi și vreascurile uscate se aprinseră, sfârșind. Puse câțiva bușteni și flăcările se întinseră în tot căminul. Acum, casa avea iarăși viață în ea și, odată rezolvată această problemă plăcută, nu mai avea nicio scuză – trebuia să sune pe vreunul din copii și să-i spună ce făcuse.

Dar pe care? Se așeză pe scaunul ei preferat, cântărind alternativele. Ar trebui s-o aleagă pe Nancy, desigur, pentru că era cea mai mare și cea căreia îi plăcea să creadă că e pe de-a-n-tregul răspunzătoare de ceea ce se întâmpla cu mama ei. Dar Nancy ar fi fost șocată, cuprinsă de panică și i-ar fi făcut tot felul de reproșuri. Penelope nu se simțea destul de puternică pentru a o suporta pe Nancy, deocamdată.

Atunci, Noel? Poate că lui ar fi trebuit să-i vorbească – doar era bărbatul familiei. Dar ideea de a aștepta orice fel de ajutor practic sau sfat de la Noel era așa de ridicolă, încât se trezi zâmbind. „Noel, am hotărât să ies din spital și să vin acasă.” Informație la care, după toate probabilitățile, răspunsul ar fi fost: „Aha!”

Așa că Penelope făcu ceea ce știuse tot timpul că avea să facă. Ridică receptorul și formă numărul Oliviei, de la biroul ei din Londra.

– *Ve-nus.*

Fata de la centrală părea să fredoneze numele revistei.

– Ați putea, vă rog, să-mi faceți legătura cu Olivia Keeling?

– Așteptați o cli-pă.

Penelope așteptă.

– Secretara doamnei Keeling la aparat.

Să ajungi să vorbești cu Olivia era, într-o oarecare măsură, ca și cum ai fi încercat să stai la taclale cu președintele Statelor Unite.

– Aș putea vorbi cu domnișoara Keeling, vă rog?

– Îmi pare rău, dar domnișoara Keeling este într-o ședință.

– Asta înseamnă că e într-o ședință de conducere sau la ea în birou?

– Este în birou... Secretara părea încurcată, și nu era de mirare. ... Dar e cineva cu ea.

– Ei, atunci vă rog s-o deranjați. Sunt mama ei și e ceva foarte important.

– Nu... nu mai puteți aștepta?

– Nicio clipă, spuse Penelope categoric. Și n-am s-o țin mult.

– Foarte bine.

Alte clipe de așteptare. Și apoi, în sfârșit, Olivia.

– Mami!

– Îmi pare rău că te-am deranjat...

– Mami, s-a întâmplat ceva?

– Nu, nu s-a întâmplat nimic.

– Slavă cerului! Suni de la spital?

– Nu, sun de-acasă.

– De *acasă*? Când ai ajuns *acasă*?

– Cam pe la două și jumătate, după-masă.

– Dar am crezut că te vor ține acolo cel puțin o săptămână.

– Asta și aveau de gând, dar nici nu știi cât de mult mă plictiseam, și eram așa de obosită! Nu eram în stare să pun

geană pe geană noaptea... și mai era și o cucoană bătrână, în patul de lângă mine, nu-i tăcea gura nicio clipă. Nu, de fapt nu vorbea. Aiura, biata bătrânică. Așa că i-am spus, pur și simplu, doctorului că nu mai suport să stau acolo nicio clipă, mi-am făcut bagajele și am plecat.

– Ai plecat de capul tău, rosti Olivia simplu, parcă resemnată, dar cătuși de puțin surprinsă.

– Chiar așa. N-am absolut nimic. Și m-am răsfățat cu un taxi, iar șoferul a fost tare drăguț când m-a adus înapoi.

– Dar doctorul n-a protestat?

– Și încă cum! Dar n-a prea avut ce face.

– Ah, *mami!* Olivia părea amuzată. Ești o rea. Aveam de gând să-ți fac o vizită la spital la sfârșitul săptămânii. Știi tu, să-ți aduc o groază de struguri și pe urmă să-i mănânc eu pe toți!

– Poți să vii aici, spuse Penelope și numaidecât apoi dori să n-o fi spus, căci risca să pară însingurată și melancolică; risca să pară că are nevoie de Olivia, ca să-i țină companie.

– Păi... dacă într-adevăr te simți bine, așa putea să mai amân un pic. Adevărul e că sunt teribil de ocupată în acest sfârșit de săptămână. Mami, cu Nancy ai apucat să vorbești?

– Nu. M-am gândit s-o fac, dar până la urmă n-am mai avut curaj. Știi și tu ce tevatură face. Am s-o sun mâine-dimineață, când va fi aici și doamna Plackett, iar eu o să fiu bine ancorată la mine acasă, să nu mă mai poată clinti nimeni.

– Cum te simți? Dar sincer, te rog.

– Perfect. Doar că, așa cum ți-am spus, sunt în urmă cu somnul.

– Îmi promiți să nu faci prea mult efort? Adică, sper că n-ai de gând să te pui pe grădinărit și să te apuci să sapi gropi sau să muți pomii?

– Nu, n-am de gând să fac așa ceva. Îți promit. Oricum, totul e înghețat tun. Nici o șansă să dai cu lopata.

– Atunci, mulțumesc Domnului pentru această mică bucurie. Mami, trebuie să plec, mă așteaptă un coleg în birou...

– Știi. Mi-a spus secretara ta. Îmi pare rău că te-am deranjat, dar am vrut să știi ce se întâmplă.

– Mă bucur că ai făcut-o. Ținem legătura, mami... și distrează-te și tu un pic!

– Așa am să fac. La revedere, draga mea!

– La revedere, mami!

Puse receptorul în furcă, așeză telefonul la loc, pe măsută, și se lăsă în scaun.

Acum, nu mai avea nimic de făcut. Se simți dintr-odată foarte obosită, dar era o oboseală plăcută – ambianța o liniștea și-i dădea putere, de parcă această casă ar fi fost o ființă blândă, care o îmbrățișa cu dragoste. În camera călduroasă și luminată de focul din cămin, în fotoliul adânc și familiar, se simți, spre surprinderea ei, inundată de un soi de fericire nebunească, așa cum nu mai fusese de multă vreme. „Asta, pentru că trăiesc. Am șazececi și patru de ani și, dacă ar fi să mă iau după proștii ăia de doctori, am avut un atac de cord. Sau cum s-o mai numi. Am supraviețuit și n-am să mă mai gândesc la el, n-am să mai vorbesc despre el și am să-l las în urmă, pentru totdeauna. Pentru că trăiesc. Pot simți și pipăi, pot să văd, să aud și să percep orice mireasmă; pot să-mi port de grijă; să renunț eu însămi la spital, să găsesc un taxi și să vin singură acasă. Au apărut primii ghiocei în grădină și primăvara e pe drum. Am s-o văd. Am să privesc miracolul din fiecare an, să simt căldura din ce în ce mai puternică a soarelui, săptămână de săptămână. Și, pentru că trăiesc, am să privesc cum se întâmplă toate astea și am să fiu și eu o parte din acest miracol.“

Își aminti povestea dragului de Maurice Chevalier. „Cum e să ai șaptezeci de ani?“ a fost întrebat. „Nu-i prea rău, a răspuns el. Asta, dacă te gândești la cealaltă alternativă.“

Dar pentru Penelope Keeling, era de o mie de ori mai mult decât atât. Viața devenise, acum, nu doar simpla existență de care e sigur oricine, ci un premiu, un dar, fiecare zi care avea să vină fiind o experiență ce merita să fie savurată. Timpul nu e nesfârșit. „N-am să irotesc nicio clipă“, își promise sieși. Niciodată nu se simțise atât de puternică, de optimistă. De parcă ar fi fost iarăși tânără, luând viața de la început, când era pe cale să se întâmple ceva minunat.

1

NANCY

Uneori se gândea că, pentru ea, Nancy Chamberlain, orice acțiune, fie ea oricât de directă sau nevinovată, era sortită să fie însoțită, inevitabil, de tot felul de complicații supărătoare.

Uite, dimineața asta, de exemplu. O zi oarecare din mijlocul lui martie. Tot ce făcea... tot ce-și planificase să facă... era să prindă trenul de 9.15 de la Cheltenham spre Londra, să ia prânzul cu sora ei, Olivia, eventual să dea o raită pe la magazinul Harrods și pe urmă să se întoarcă acasă. La urma urmelor, nu făcea nicio crimă cu asta. N-avea de gând să se abandoneze unui desfrâu de extravaganță, nici să întâlnească vreun iubit; de fapt, era mai degrabă împlinirea unei datorii, urmând a fi discutate responsabilități și luate decizii – și totuși, de îndată ce și-a anunțat cu voce tare planurile în fața membrilor familiei sale, situația păru s-o copleșească, văzându-se confruntată cu obiecții sau, mai rău, cu indiferență, încât ajunse să se simtă de parcă s-ar fi luptat pentru propria viață.

Ieri-seară, după ce aranjase lucrurile cu Olivia, la telefon, plecase în căutarea copiilor. Îi găsisese în salonașul micuț, – pe care Nancy îl privea, eufemistic vorbind, drept bibliotecă – tolăniți pe canapeaua din fața căminului, uitându-se la televizor. Aveau o cameră de joacă și un televizor numai al lor,

dar camera era neîncălzită și înghețai de frig, iar televizorul era alb-negru, așa că nu era de mirare că-și petreceau aici cea mai mare parte din timp.

– Dragii mei, trebuie să plec mâine la Londra, să mă întâlnesc cu mătușa Olivia și să stăm de vorbă despre bunica Pen...

– Dacă tu ai să fii la Londra, atunci cine o să-l ducă pe Fulger la fierar, la potcovit?

Asta era Melanie. În timp ce vorbea, Melanie își ronțăia capătul cozii de cal și nu-și desprindea privirea posomorâtă de pe nebulul acela de rocker, a cărui imagine umplea ecranul. Avea paisprezece ani și, cum își tot spunea maică-sa, era la o vârstă dificilă.

Nancy se așteptase la această întrebare și avea răspunsul pregătit:

– Am să-l rog pe Croftway să se ocupe de asta. Ar trebui să se descurce singur.

Croftway era morocănosul de grădinar și om bun la toate, care locuia împreună cu nevastă-sa deasupra grajdurilor. Ura caii și-i scotea mereu din minți cu vocea lui răstită și lipsa lui de blândețe, dar între obligațiile sale era și aceea de a ajuta la întreținerea lor, lucru pe care îl făcea în silă, trăgând de hamurile sărmanelor dobitoace până le urca în furgonul pentru cai, apoi conducând vehiculul greoi dintr-un capăt în altul al țării, la tot felul de concursuri organizate de Pony Club. În aceste situații, Nancy îl numea întotdeauna „grăjdarul“.

Rupert, care avea unsprezece ani, prinse din zbor ultima parte a schimbului de replici și veni și el cu o obiecție:

– Am promis că iau ceaiul cu Tommy Robson, mâine. Are niște reviste de fotbal pe care a spus că mi le poate da cu împrumut. Cum mai ajung acasă?

Era pentru prima dată când Nancy auzea de acest aranjament. Refuzând să-și piardă sângele rece, știind că orice sugestie de schimbare a programului băiatului i-ar fi adus imediat un potop de strigăte de protest și un „Nu-i cinstit!“

smiorcăit, repetat la nesfârșit, își înghiți enervarea și-i spuse, cât putu de blând, că ar putea, eventual, să ia autobuzul spre casă.

– Dar asta înseamnă că trebuie să vin pe jos din sat.

– Haida-de, sunt doar câteva sute de metri. Zâmbi, profitând de situație cât putea. Nu moare nimeni dintr-atâta lucru.

Spera că-i va răspunde și el cu un zâmbet, dar copilul își supse mâselele, îndreptându-și din nou atenția spre televizor.

Nancy aștepta. Ce? Poate puțin interes, într-o situație care era extrem de importantă pentru întreaga familie? Măcar s-o întrebe, plini de speranță, ce cadouri avea de gând să le aducă, și tot ar fi fost mai bine decât nimic. Dar ei uitaseră de prezența sa; întreaga lor atenție era îndreptată spre ceea ce urmăreau la televizor. Dintr-odată, tot zgomotul acela i se păru de nesuportat și ieși din cameră, închizând ușa în urma ei. În hol o întâmpină un frig pătrunzător, care se înălța dinspre dalele pardoselii, strecurându-se pe scări în sus, până pe platforma pustie și înghețată.

Fusese o iarnă crâncenă. Din când în când, Nancy își spunea cu fermitate – ei sau oricui era obligat să o asculte – că frigul n-o deranja. Era o ființă cu sângele cald, și nu-i păsa. „În plus, adăugă ea, practic n-are cum să-ți fie frig în propria casă. Ai întotdeauna atâtea lucruri de făcut!“

Dar în seara aceea, cu copiii care fuseseră așa de nesuferiți și cu perspectiva de a trebui să se ducă în bucătărie să „stea la o parolă“ cu posaca doamnă Croftway, o cuprinse un fior și-și strânse puloverul gros în jurul trupului, amintindu-și că văzuse covorașul din fața căminului ridicându-se și fluturând, din cauza curențului care pătrundea în voie prin ușa prost închisă de la intrare.

Căci casa aceea în care locuiau era o casă veche, fostă reședință parohială în stil georgian, într-un sat pitoresc din Cotswald. Vechea casă parohială, Bamworth. O adresă convenabilă, iar ei îi făcea plăcere să se laude cu ea față de

vânzătorii din magazine. „Treceti asta în contul meu – doamna George Chamberlain, vechea casă parohială, Bamworth, comitatul Gloucestershire.“ Pusese să-i fie imprimată, la Harrods, în partea de sus a hârtiei scumpe de scris, de culoare albastră. Micile amănunte, cum ar fi hârtia de scris, aveau importanță pentru Nancy. Făceau impresie bună. Ea și George se mutaseră aici la puțin timp după căsătorie. Nu cu mult timp înainte de acest eveniment, locatarului anterior de la Bamworth i se urcaseră sângele la cap și se revoltase, informându-și superiorii că niciunui om... nici celui mai nevredețnic om al Bisericii, nu i se putea pretinde, în schimbul unui salariu jenant de modest, să trăiască și să-și crească familia într-o casă de dimensiuni monstruoase, atât de incomodă și friguroasă. Dioceza, după oarecare deliberare și o vizită neanunțată a arhidiaconului care, rămânând acolo peste noapte, se alesese cu o gripă și fusese cât pe ce să moară de pneumonie, acceptase, în cele din urmă, să construiască o nouă reședință parohială. O casă de cărămidă fusese ridicată după toate regulile la celălalt capăt al satului, iar reședința veche fusese pusă în vânzare.

Așa ajunseseră George și Nancy s-o cumpere. „Le-am smuls-o din mâini“, le spunea ea prietenilor, ca și cum ea și George ar fi fost extrem de iuți de picior și isteți; iar dacă o cumpăraseră pe nimic, descoperise asta ulterior, era pentru că nimeni altcineva nu o dorea.

– Sunt multe reparații de făcut, desigur, dar e o casă adorabilă, stil georgian târziu, plus o bucată destul de mare de pământ... țărcuri și grajduri... și e doar la o jumătate de oră de Cheltenham și de biroul lui George. Nici că se putea mai bine, zău așa.

Într-adevăr, nici că se putea mai bine. Pentru Nancy, crescută la Londra, casa era încoronarea finală a tuturor visurilor ei de adolescență – fantezii care se hrăneau din romanele pe care le devora, scrise de Barbara Cartland și

Georgette Heyer. Să locuiești la țară și să fii soție de moșier – aceasta fusese de multă vreme culmea modestelor sale ambiții, urmând, desigur, unui sezon petrecut la Londra, conform tradiției, unei nunți în rochie albă, cu domnișoare de onoare și poza în revista *Tatler*. Obținuse totul, mai puțin sezonul de petreceri la Londra și, proaspăt căsătorită, se trezise stăpână a unei case în Cotswalds, cu un cal în grajd și o grădină pentru petrecerile parohiei. Avea prieteni corespunzători și câini corespunzători; iar George era președintele grupului conservator local și citea slujba la biserică, în fiecare duminică dimineața.

La început, totul mersese ca pe roate. În plus, banii nu lipseau și renovaseră casa cea veche, îi văruiseră exteriorul și montaseră un sistem de încălzire centrală, iar Nancy aranjase mobila victoriană moștenită de George de la părinții lui și, plină de entuziasm, redecorase propriul dormitor într-o cascadă de creton. Dar, odată cu trecerea anilor, cu explozia inflației și creșterea prețului la uleiul de încălzire și creșterea salariilor, a fost din ce în ce mai greu să găsească pe cineva care să-i ajute la întreținerea casei și a grădinii. Povara financiară pe care o reprezenta simpla menținere a acestora în stare bună devenise din ce în ce mai grea, cu fiecare an, iar ea simțea, câteodată, că se lăcomiseră la mai mult decât își puteau permite.

Ca și cum asta n-ar fi fost destul, începuseră să se confrunte cu îngrozitoarele cheltuieli pretinse de educația copiilor. Atât Melanie, cât și Rupert urmau școli particulare locale, ca externi. Melanie avea, probabil, să rămână la aceeași școală până la terminarea liceului, dar pe Rupert se pregăteau să-l trimită la Charlesworth, instituția privată unde învățase și tatăl său; George îi făcuse înscrierea a doua zi după ce se născuse Rupert, împreună cu o mică asigurare pentru urmarea cursurilor, dar modesta sumă ce se adunase abia dacă ar fi reușit, acum, în 1984, să-i asigure plata primului său